

Sygn. akt *IC 154/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Jaskuła</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Monika Śpionek

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **S. G.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda S. G. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa;

III. nieuiszczone przez powoda S. G. koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2015 r. (data stempla pocztowego - k. 3) powód S. G. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, której doznał na skutek „niewłaściwie” wydanych wyroków sądowych, w wyniku których „padł ofiarą przemocy” (k. 2).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i niezasługującego na uwzględnienie. Ponadto pozwany wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, według norm przepisanych (k. 18-20).

W dalszym toku sprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Roszczenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną

umową międzynarodową lub ustawą. Termin na wniesie skargi zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. wynosi dwa lata od uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku.

Poszkodowany, występując z powództwem do sądu cywilnego o naprawienie szkody wyrządzonej wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia – musi legitymować się dowodem jego niezgodności z prawem. To na nim bowiem zgodnie z treścią art. 6 k.c. spoczywa udowodnienie faktu, na który się powołuje. Nie mogą więc to być wyłącznie gołosłowne twierdzenia powoda. Stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej we właściwym postępowaniu jest przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia lub decyzji. Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może więc samodzielnie ustalić czy wydanie takiego prawomocnego orzeczenia nastąpiło niezgodnie z prawem. Środkiem prawnym, który służy kontroli orzeczeń sądów powszechnych z punktu widzenia ich legalności jest skarga kasacyjna, która przysługuje do Sądu Najwyższego od wyroków i niektórych postanowień wydanych przez sąd drugiej instancji. Skargę tę można oprzeć na podstawach naruszenia prawa materialnego lub procesowego, czyli na zarzutach zmierzających do wykazania niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem (zob. A. Rzetecka Gil, Komentarz do art. 417¹ k.c., [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna LEX).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powód w niczym nie uprawdopodobnił swojego roszczenia, które oparł wyłącznie na gołosłownych twierdzeniach. W wyroku Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej, z dnia 31 stycznia 2008 r. stwierdzono, że „Nie da się ogólnej reguły odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za działanie (zaniechanie) obiektywnie niezgodne z prawem odnieść wprost do orzeczeń wydanych przez niezawisły sąd. Uznawanie za niezgodne z prawem każdego orzeczenia sądowego jako wadliwe, niesie zagrożenie dla porządku prawnego oraz stabilności obrotu prawnego, nie mówiąc o zagrożeniu swobody sądu w zakresie stosowania prawa i oceny dowodów” (sygn. akt. II CNP 178/2007, LexPolonica nr 2134315).

Powód nie zrealizował podstawowej przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa, gdyż nie wykazał bezprawności powoływany przez siebie orzeczeń Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. I C 188/01 i Sądu Apelacyjnego w Warszawie o sygn. akt I ACA 90/09. Powód nie wskazał bowiem podstawy swojego roszczenia odszkodowawczego w postaci decyzji stwierdzającej niezgodność z prawem kwestionowanych przez niego orzeczeń. Ponadto powód nie wskazał w toku procesu, kiedy zapadły te orzeczenia. Ponadto z treści pozwu wynika, że powód ma żal, pretensję do działań jego brat F. G. i swojego pełnomocnika z urzędu radcy prawnego M. K.. Za postępowania tych osób, które ewentualne mogłyby rodzić uzasadnione roszczenia odszkodowawcze powoda, nie można odpowiadać zaś pozwany Skarb Państwa reprezentowanego Ministra Skarbu Państwa. Pozwany słusznie wskazał, że treść pozwu odzwierciedla jedynie subiektywne przekonanie powoda o bezprawnym działaniu pozwanego, które nie znajdują oparcia w okolicznościach faktycznych. Niewskazanie przez powoda odpowiednich okoliczności, nie przedstawienie przez niego żadnych dowodów i oparcie się jedynie na gołosłownych twierdzeniach decyduje o bezpodstawności jego powództwa.

Dochodzenie odszkodowania na podstawie art. 424^{1b} k.p.c. za szkodę wyrządzoną prawomocnym orzeczeniem, od którego skarga nie przysługuje, możliwe jest bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi. W tym przypadku niezgodność orzeczenia z prawem może być stwierdzona w ramach postępowania toczącego się w sprawie o odszkodowanie. Prawomocne orzeczenia, o których mówi ten przepis, to w szczególności orzeczenia wydane w sprawach egzekucyjnych (art. 767⁴ § 3 k.p.c.) i w postępowaniu upadłościowym (art. 33 ust. 3 p.u.n. i art. 223 ust. 2 p.u.n.), orzeczenia niemerytoryczne (m.in. postanowienia wydawane w procesie) zarówno kończące, jak i niekończące postępowania w sprawie (cały katalog postanowień rozstrzygających kwestie wpałkowe). Jednak wskazane przez pozwanego wyroki nie są takimi orzeczeniami.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c., Sąd odstąpił od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa (pkt III. wyroku).